

Sygn.akt III AUa 669/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Teresa Suchcicka

Sędziowie: Dorota Elżbieta Zarzecka

Barbara Orehwa - Zawadzka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 stycznia 2021 r. w B.

sprawy z odwołania M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 sierpnia 2020 r. sygn. akt IV U 2495/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz M. R. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.**

Sygn. akt III AUa 669/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 25 kwietnia 2019 r., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. R. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2019 r. Organ rentowy zawiesił wypłatę powyższego świadczenia, na podstawie art. 95 ust. 1 wspomnianej ustawy emerytalnej, w związku z uprawnieniami do więcej niż jednego świadczenia, to jest emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego w O. (...).

W odwołaniu od decyzji z 25 kwietnia 2019 r. M. R. wskazał na nieprawidłową wykładnię art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na błędne uznanie, że może być wypłacane tylko jedno wyższe lub wybrane przez skarżącego świadczenie, podczas gdy w ocenie ubezpieczonego w niniejszej sprawie występuje wyjątek od tej zasady, to znaczy skarżącemu przysługuje prawo do pobierania dwóch świadczeń niezależnie od siebie. Na poparcie swojego stanowiska przytoczył orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17. Wskazując na powyższe, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do odwieszenia i wypłaty należnego świadczenia emerytalnego, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i ponownie wskazał, że emerytura ustalona decyzją organu rentowego została zawieszona z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia tj. emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z emeryturą z Wojskowego Biura Emerytalnego, do której odwołujący ma prawo od dnia 1 października 1998 r.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do wypłaty M. R. świadczenia emerytalnego poczynając od 1 stycznia 2019 r. (pkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd Okręgowy ustalił, że M. R. ur. (...), decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 9 października 1998 r. nabył prawo do emerytury wojskowej, od dnia 1 października 1998 r. Do ustalenia wysokości świadczenia, przy zachowaniu zasady nieprzekraczania progu podstawy wymiaru wynikającego z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, przyjęto wówczas podstawę w wymiarze 75 % z tytułu 30 lat wysługi emerytalnej. Przy ustalaniu prawa do wymienionego wyżej świadczenia został uwzględniony okres zawodowej służby wojskowej od dnia 18 września 1968 r. do 30 września 1998 r. (akta emerytalne (...): decyzja o przyznaniu emerytury k. 12)

W dniu 31 stycznia 2019 r. M. R. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z wnioskiem o emeryturę powszechną, w odpowiedzi na który organ rentowy wydał w dniu 27 lutego 2019 r. decyzję pozytywną, jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia tj. emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z emeryturą z Wojskowego Biura Emerytalnego. Następnie w piśmie z dnia 22 marca 2019 r. skarżący wniosł o rozpoczęcie wypłaty emerytury powszechnej równoległe z emeryturą wojskową, z uwagi na jego uprawnienie do poboru dwóch świadczeń jednocześnie. Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z 25 kwietnia 2019 r. ZUS ponownie przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2019 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Jednocześnie organ rentowy ponownie zawiesił wypłatę tego świadczenia zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, to jest emerytury wojskowej przyznanej decyzją z dnia 9 października 1998 r. przez (...) w O.. Zakład wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto, na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata świadczenia, z uwzględnieniem waloryzacji- w wysokości 353 815,45 zł oraz średni dalszy okres trwania życia- tj. 176,80 m-cy. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę, z tym że w tym konkretnym wypadku przyjęto średnie dalsze trwanie życia wynikające z tablicy trwania życia obowiązującej w dniu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, ponieważ było korzystniejsze dla odwołującego tj., niższe niż średnie dalsze trwanie życia. Emerytura obliczona w ten sposób, po waloryzacji i potrąceniu należnych składek oraz podatków, wyniosła 1 718,81 zł.

W ocenie Sądu, odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był niesporny, a Sąd ustalił go na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach emerytalno-rentowych ZUS wnioskodawcy oraz w aktach (...) w O., której prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Sąd podkreślił, że istotę sprawy stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo zawiesił wypłatę emerytury powszechnej wnioskodawcy w związku z faktem, że jest on uprawniony do emerytury wojskowej i w myśl art. 95 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie przysługuje mu prawo do wypłaty dwóch świadczeń.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 cyt. ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (art. 95 ust. 2).

Dalej Sąd wywodził, że w myśl art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Zasadą jest zatem wypłacanie jednego świadczenia, lecz przy uwzględnieniu wyjątku, przewidzianego ustawą w celu zachowania zasady wzajemności składki i świadczeń.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle wskazanych przepisów oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób było uznać rozstrzygnięcie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trafne.

Kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie ma pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, OSNP 2019/114, w którym Sąd ten wskazał na odmienną sytuację prawną żołnierzy zawodowych - w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych pozostających w służbie przed 1 stycznia 1999 r. i osób odbywających służbę w okresie od 2 stycznia 1999 r. Mianowicie do wysługi emerytalnej żołnierza pozostającego w służbie przed 2 stycznia 1999 r. zalicza się z urzędu posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), okresy te powodują określony w ustawie wzrost podstawy wymiaru emerytury (emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę, a o 1,3% za każdy następny rok i o 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlegać może również (na wniosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia – pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą. Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Sąd Najwyższy podkreślił w konkluzji, że żołnierz który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. może w świadczeniu wojskowym – korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia. Wskazał ponadto, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie zabezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści jaką przynosi zwiększenie emerytury. Sąd Najwyższy m.in. podkreślił również, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się jednakową cechą - istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy

składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Sąd podniósł także, że odwołujący nie miał możliwości doliczenia okresów „cywilnego stażu pracy” do uprawnień emerytury wojskowej, gdyż zaliczając mu jedynie okres służby wojskowej, jego podstawa wymiaru świadczenia już wynosiła 75%. Ponadto z przedstawionych dokumentów jednoznacznie wynika, że organ takiego doliczenia realnie nie dokonał. Odwołujący został zatem pozbawiony możliwości podwyższenia wysokości swojego świadczenia emerytalnego.

Analizując przytoczone powyżej orzeczenie Sądu Najwyższego oraz stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd uznał, że rozpoznawana sytuacja wyczerpuje przesłanki niezbędne do zaliczenia jej do sytuacji wyjątkowych, pozwalających na zakwalifikowanie odwołującego do grupy emerytów wojskowych, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., a jednocześnie mają uprawnienia do pobierania dwóch świadczeń emerytalnych.

W konsekwencji Sąd Okręgowy, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w pkt I sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do wypłaty świadczenia emerytalnego odwołującemu od dnia 1 stycznia 2019 r. W pkt II Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265) zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy. Skarżąc wyrok w całości zarzucił: - naruszenie prawa materialnego, tj. art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do pobierania emerytury od 1 stycznia 2019 r. i równoczesnej wypłaty emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t. j. Dz. U z 2019 r., poz. 289, ze zm.), poprzez jego niezastosowanie i uznanie polegające na tym, że ubezpieczony ma mieć realizowaną wypłatę obu emerytur w sytuacji, w której wskazana norma przewiduje jedynie prawo wyboru.

W uzasadnieniu apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że nie podziela poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z 24.01.2019 r. sygn. akt I UK 426/17. Zasada prawa do pobierania tylko jednego świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego nie jest nowa i została do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przejęta z ustawy z dnia 14.12.1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 z późn. zm.) - art. 69. Obecnie obowiązująca regulacja w zakresie emerytur i rent to ustawa z 17.12.1998 r., która weszła w życie od 01.01.1999 r. jako kolejna ustawa w ramach reformy systemu emerytalnego dokonanego od 1.01.1999 r. Racjonalny ustawodawca w treści tej ustawy przewidział i uregulował kwestię uprawnień emerytalnych dla jednej osoby z różnych tytułów. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zasadę wypłaty jednego świadczenia - wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego stosuje się również w przypadku zbiegu prawa do świadczenia „mundurowego” ze świadczeniem „cywilnym”. Wyjątek od tej reguły dotyczy m.in. emerytur „mundurowych” obliczonych według zasad określonych w art. 15a ustawy z 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W związku z powyższym, wyjątek wynikający z przepisu art. 15a, dotyczący prawa i wysokości emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 01.01.1999 r., co do których ustalenie wysokości ich emerytury uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej nie dotyczy przedmiotowego stanu faktycznego. Przepis ten de facto nie ma więc zastosowania, ponieważ ubezpieczony został przyjęty do służby przed 01.01.1999 r. Wskazany przepis art. 95 ust. 2 stosuje się „z uwzględnieniem” art. 96 ustawy. W tym zakresie ustawodawca uregulował również instytucję zbiegu prawa do świadczenia ale - podobnie - jak wskazano wyżej przepis art. 96 nie ma zastosowania w tej sprawie.

Powołując się na powyższe skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik M. R. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Poczynione przez Sąd Okręgowy pisemne motywy zaskarżonego wyroku obszernie, wyczerpująco i logicznie, świadczą o zasadności zaskarżonego orzeczenia. Jak wiadomo Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55). Nie jest też w orzecznictwie sporne, że sąd odwoławczy w pierwszej kolejności powinien rozważyć zarzuty procesowe, bowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny może stanowić podstawę do oceny poprawności zastosowania prawa materialnego (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2004 r. IV CK 208/03 LEX nr 182074; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r. IV CSK 407/08 LEX nr 511007). Ocena przy tym trafności zarzutów odnoszących się do prawa materialnego możliwa jest bowiem jedynie w odniesieniu do ustalonego prawidłowo stanu faktycznego (por. np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2000 r. II CKN 1061/98 LEX nr 749997; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 29 listopada 2002 r. IV CKN 1547/00 LEX nr 78324 ; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 30 czerwca 1997 r. II CKN 188/97 LEX nr 1228728; uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 października 2007 r. II CSK 273/07 LEX nr 621239; wyroku SN z dnia 8 kwietnia 1999 r. II CKN 525/98 LEX nr 1213499). Skarżący organ podniósł w sprawie tylko zarzuty prawa materialnego, stąd wobec braku podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania z urzędu oraz braku zarzutów procesowych Sąd Apelacyjny przyjmuje za podstawę rozstrzygnięcia stan faktyczny ustalony przez sąd I instancji taktując go przy tym jako niesporny.

Przyjmując, że spornym w przedmiotowej sprawie było jedynie to czy do wnioskodawcy ma zastosowanie przepis art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazujący na wyjątki od reguły określonej w art. 95 ust 1 ustawy emerytalnej.

W myśl art. 95 ust 2 ustawy emerytalnej, przepis art. 95 ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, (...) Biura (...) korupcyjne go, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Wyjątek określony w art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r., tekst jednolity z 2019 r. poz. 289) wskazuje na zasady wg. których obliczana jest emerytura wojskowa, a mianowicie emerytura dla żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta według zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5.

Przypomnieć należy, że M. R. ur. (...), decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 9 października 1998 r. nabył prawo do emerytury wojskowej przed 1.01.1999 r. (od dnia 1 października 1998 r.). Do ustalenia wysokości

świadczenia, przy zachowaniu zasady nieprzekraczania progu podstawy wymiaru wynikającego z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, przyjęto wówczas podstawę w wymiarze 75 % z tytułu 30 lat wysługi emerytalnej. Przy ustalaniu prawa do wymienionego wyżej świadczenia został uwzględniony okres zawodowej służby wojskowej od dnia 18 września 1968 r. do 30 września 1998 r. (akta emerytalne (...): decyzja o przyznaniu emerytury k. 12). Przyznana odwołującemu emerytura w systemie powszechnym decyzją o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej z 27 lutego 2019 r. (k. 9 a.r.) i następnie decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 r. (k.15) obejmuje okresy opłacania składek po dacie nabycia emerytury wojskowej od 1 marca 2002 r. do 30 listopada 2018 r. z tytułu zatrudnienia w (...) Zarządzie (...) w O. (k. 4).

W zakresie zastosowanych przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy. Nie ulega wątpliwości, że w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest pobieranie jednego świadczenia (wybranego lub wyższego) co wynika wprost z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.53 j.t.). Zgodnie z ust. 2. tegoż artykułu przepis ust.1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Na tle tych regulacji jasne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 (OSNP 2019/9/114) – cytowanym trafnie przez Sąd Okręgowy, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej. Inaczej mówiąc w przypadku skarżącego prawo do pobierania emerytury w systemie powszechnym – aktualnie zawieszonyj - obok emerytury wojskowej służy ubezpieczonemu wtedy, gdyby nie było możliwości uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury wojskowej jego stażu ubezpieczeniowego w systemie powszechnym stażu „cywilnego” (w tym zakresie por. wyrok SA Katowicach 26.07.2019 r. III AUa 1045/18). Tak też jest właśnie w świetle prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych w przypadku wnioskodawcy. Pobierane przez ZUS składki emerytalne nie miały wpływu na wysokość emerytury wojskowej M. R., z tego względu, iż wnioskodawca wraz z zakończeniem zawodowej służby wojskowej nabył uprawnienie do pobierania wojskowej emerytury w maksymalnej dopuszczalnej prawem wysokości (75% podstawy wymiaru). Zatem nie było możliwym doliczenie do jego świadczenia okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia (art. 14 ust. 1 pkt 2 w zw. ust.2 pkt 1 ustawy). Oznacza to, że ubezpieczony płacący składki na ubezpieczenie społeczne w systemie powszechnym przez ponad 16 lat (16 lat i 9 miesięcy) nie mógłby skorzystać z nich w żaden sposób, gdyby odmówić mu pobierania obu zbiegających się świadczeń. Trzeba zauważyć, iż możliwość pobierania w takich okolicznościach obu świadczeń przez ubezpieczonych jest w swej konstrukcji zbliżona do konstrukcji rolników pobierających świadczenia rolnicze, którzy jednocześnie mogą efektywnie nabyć świadczenia w systemie powszechnym, gdy są urodzeni po dniu 31.12.1948 r., którym nie zalicza się okresów ubezpieczenia w systemie powszechnym do emerytury rolniczej (por. art. 33 ust. 2a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r.; o ubezpieczeniu społecznym rolników Dz.U.2020.174 j.t.).

W świetle powyższych rozważań wniesiona apelacja okazała się niezasadna i stosownie do art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do jego wyników - na zasadzie art. 98 § 1 ,11 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r, poz. 1804 z zm.), a zatem na podstawie

zasady odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej poniesione koszty – w tym przypadku koszty zastępstwa prawnego.